

לרב יאשיה דדריה – שהיה בדורו ובן גילו, לא תיתיב אכרצהיך לא
חشب, אלא עמו על רגליך, עד דמפששת ליה להא [מתניתין]
[מלתאת] – עד שתפרש דבר זה, מעין לעופר שפטיר בהשראה –
את כל מה שנשרש מוקודם לכן, אפילו אם לא גודל עדין כלום.

שאל רב יאשיה לרבי אלעזר: מני? – שואל אתה מנין יודעים זאת,
הרי פשט הדבר, רבתיכי לגבי מנהת העומר (יקרא ב' י) ז' אם תקריב
מונחת בפורים לה' אביכ', והיינו שיש להבאה מן השערורים
שנתבשלה כל צרכם, לאו מבל – האם אין למדור מתוך הדרבים,
דאיבא דלאו אביכ' – שיש שעורים שלא נתבשלה כל צרכן הניתרות
באכליה על ידי העומר, והיינו שעורים שהשרישו בקרען קודם
העומר.

מקשה הגمرا: [וירילםא] דלאו אביכ' – שמא אין למדור מכאן אלא
יש שעורים שעדיין לא נתבשלה כל צרכן הניתרות על ידי העומר,
ולעלם דעיל שליש – אך אין הכונה לשערורים שנתרשו באדרמה
ולא גדו בלילה, אלא לשעררים שכבר צמוך כדי שליש גידולו, ואם
כן, עדין אין אנו יודעים שהעומר מתייר את התבואה שנשתרש
באדרמה וудין לא הביאה שליש.

ומחתות קושיא זו מפרשת הגمرا באופן אחר: **אלא אמר שטואל**,
נאמור לבבי קזרת העומר (דברים טז ט' מטהל חרמש בקומה/ הדיני),
מוחן קזרת העומר במג'ל, לאו מבל – האם אין למדור ממקרה זה,
דאיבא דלאו בר חרמש – שיש שעורים שכבר צמוך כדי שליש גידולו,
במנגל הניתרות על ידי העומר, והיינו שהשרישו בקרען קודם
העומר.

מקשה הגمرا: [וירילםא] דלאו בר חרמש – שמא אין למדור מכאן
אלא שיש שעורים שעדיין אין ראויות לקזרת המג'ל הניתרות על
ידי העומר, ולעלם שתת – אך אין הכונה לשעררים שנתרשו
באדרמה ולא גדו בלילה, אלא לשעררים שכבר צמוך ונעשה לשחת/
הדיינו, שריאותן הן למאכל בהמה, ועדין אין אנו יודעים שהעומר
מתיר משעת הרשותה.

ומחתות קושיא זו מבארת הגمرا באופן אחר: **אמר רב יצחק**, נאמר
(שט' מלחה), הדיני, שיש להבאי את העומר משעררים בעלי קומה,
לאו מבל – האם אין למדור מתוך דברי הכתוב, דאיבא דלאו בר
קמה – שיש שעורים שעדיין לא צמחה קומתן הניתרות על ידי
העומר, והיינו מושעת השורתן בקרען.

מקשה הגمرا: [וירילםא] דלאו בר קמה – שמא אין למדור מדרבי
הכתוב אלא שיש שעורים שעדיין לא צמחה קומתן הניתרות על ידי
העומר, ולעלם אגס – אך אין הכונה לשעררים שעדיין לא צמחו
בלל, אלא לאלו שהיינו לבל' אגס, הדיני שצמחו מעט עד שנין
לבוקף את ראשן לצד עיקרן, אך אין למדור מכאן שהעומר מתיר
בהשראה בלבד.

ומחתות קושיא זו מפרשת הגمرا באופן אחר: **אלא אמר רב בא**, נאמר
לגביו שני הלים (שמות כט ט' יזג הקציר בכורי מעשר אשר הגוע
בשדיה/, ויש למדור ממוקרואה זה שמשעת ורעה והשראה של
התבואה היא ניתרת על ידי העומר.

מקשה הגمرا: **אמר ליה רב פפא ל' בא, אי כי** – אם כן, יש
למדור דין זה מן התיבות אשר תורע/ היה מן הדין לנמר דלא עיל
גב דלא השורייש גמי – שייתיר העומר את התבואה משעת ורעה
משמעותו, אף קודם שהשרישה בקרען.
בשורה' בתייב – נאמר בכתב 'אשר תורע בשדה', ולפיך יש למדור
מכאן שאין העומר מתייר את הנורע אלא משעה שהוא נקלט
ומתרש בשדה.

משנה

משנה זו מפרשת כמה אופנים שהותר בהם לקזר קודם העומר, וכן
מבארת כמה דין שיש להווג בעומר לכתוללה, אך אינם מעכבים
בדיעבד.
קווארין חכמים [ובו'] ולא מיחו בידם.

ביורים למסכת סוטה דף בז עמוד ב מותר "ש"ס לובלין – מבון המאור"

32 מCKERא מן התורה שהוא טמא אף בחולין, שנאמר 'כל אשר בתוכו
33 טמא'.
34 בו ביום דרש רבי עקיבא, "ומקרו מוחזין לעיר את פאת קדרמה
35 אלפים באמה וגו", ו McKRAה אחר אמר "מקור העיר וחוצה אלף אמה
36 סכיב", אי אפשר לומר שיתנו לוום אלף אמת שבר נאמר 'אלפים
37 אלף', ואילך אפשר לומר שיש לנו אלף אמת, שבר נאמר אלף אמת/
38 הא בצד, אלף אמת הוא המקור שתחנו לוום, אלפים אמת נאמר
39 לגבי החום השם, שאסור ליצאת חוץ לאלפים אמה בשבה, ולא הזור
40 כר שתרנים לוום. רבי אליעזר גנו של רבי יוסי הגליל אומר, אלף
41 אלף מרוש, ואלפים אמת שדות וכרמים – נתנו לוום אלפיים אמות,
42 מתוכם אלף הוי מגרש ועד אלף לשדות וכרכמים.
43 בו ביום דרש רבי עקיבא, "או ישר מטה ובני ישראל את השורה
44 הוצאה לה/ נאמרו לאמר", שאין תלמוד לומר לאם, שהרי בכל
45 מקום שכותב בטורא לאמר' הכוונה השכינה מדורבת הדייר למשה
46 שיאמר לבני ישראל, ומפה תלמוד לומר כאן לאם/ לאמר, הרי זה אי אפשר
47 להשביר כה, אלא מלמד שחו ישר אל עזין שירה אחריו של משיח על
48 כל דבר ודבר בקווין את החל, שאמורים האזכיר את ראש הפיקים,
49 (אשיה לד' כי נאה נאה), לך נאמר לאם. רבי חמיה אומר,
50 בקוריין את שמע שאחרי שהשליח ציבור פותח תחוללה, כולם קוראים
51 ביהודה, אך אמר משה אהירה לה, ולא בקוריין את החל.
52 וכונו מה שהוא אומר, ואמרו כלום בהיה, ולא בקוריין את החל.
53 בו ביום דרש רבי יהושע בן הורקנוס, לא עבר איזוב את קדרוש ברוך
54 הו אל לא זאקה, שנאמר "הן וקטני לו אחל", עוזרין תרבך שוקול,
55 ל' אני מצפה – האם כתוב לה' בויז' שמשמעו, גם אם עינש אוטי
56 ויהרגני, לו אני מעפה לעולם הבא, הרי שעבד מאהבה, או אין מצפה
57 – שכותוב לא' באלא' שמשמעו, אני מעפה לו בין שאין מפחד שמא
58 יהרגני, אבל אין קטלני שב לא איחיל' ולא עצפה לו לעולם הבא,
59 תלמוד לומר עד אגוע לא אסיד הומטי ממנין, מלפיד שמאהבה
60 עשה, כיון שמי יש לו מידה כזאת שלא מסיר תומו עד וום מרתונו,
61 מידה והוא מירת העובדים מהאהבה. אמר רבי יהושע, מי גילה אחר
62 בעזיךך רבנן זונאי וכו' וכו', שחיית דורש בלב ימיך שלי לא עבר איזוב את
63 הפיקום אל לא מיראה, שנאמר "איש הם וישראל ריא אלהים וסר מרע'",
64 והלא יהושע בן הורקנוס, תלמיד רבי עקיבא שהיה תלמיד לפיד
65 שמאהבה עשה.
66 נמרה. שנינו במשנה, אך המים בודקין אותו. מבררת הגמורא, 'אותו'
67 לבאן, או לא שבודקים בצעיל, בעל פא עביד – והלא הבועל לא חטא
68 כלל, וכי תימא שהכוונה היא

1 "והעמיד הבחן את האשה לפני ה' ונתן על בפיו", ותיבת "והעמיד"
2 מיותרת ובאה ללמד שעריך شيءו לה גלילים ולא חיגרת, ומתיבת
3 "בפיה" רואים שעריך شيءו לה ירים, ולא גידות, בך הוא אם היה חינר
4 או גידם לא היה משקה.
5 עוד מוסיפה המראדי הנלמד מתקבב שותה דרבנן בטורא בפרש סוטה
6 אמר, בשם שאלאמת לא היה שותה דרבנן בטורא בפרש סוטה
7 אמרה האשה אמר אמן אמן הריש שהעריך שתוכל לומר בפיה, ולא
8 אילמת, בך הוא אם היה אילם לא היה משקה.

הדרן עלך ארופה

בשם שחמים פרק חמישי

9 בפרק זה יתבאר שחמים בודקין גם את הבועל והואגע בעונש המים
10 המרים גם כן, והיא אסורה לו. ועל ידי שהוביר שרך דרש רבי זברה בן
11 הקבע, נתגלו עבנינים אחרים בעונשי בדרשותיהם בענין בטלת
12 וטהרה, ונענין איסורי תחומיין, ועוד.
13 משנה. **בשם שחמים בודקין אותה** לידע אם חטהה על ידי עצובט בענין
14 ולנפל יירך, **קד הפטים בודקין אותו** – את הבועל, שגן צבוי וירכו
15 נופלת, **שאמיר יבאו יבאו**, הוי מיותרת לדרשנה. **בשם שאסורה**
16 האשה **לבעל** אם לא שתהה את המים, בך אסורה **לבועל** אם התגרשה
17 או התאלמנה מבעה הראשן, **שאמיר נטמא** 'נטמא', בך דינה דועש
18 מיותרת לדרשנה, דברי רבי עקיבא. אמר מני פטומים **האטומים**
19 ובריה בון רקצוב כרב עקיבא. רבי אומר, מני פטומים **האטומים**
20 בפרש' נטמא' 'נטמא' – ממנה שנכפל בטורא פטומים 'נטמא'
21 למלומים שני הטומאות, אחד לבעל ואחד לבועל, ולא מדרשת ויוז
22 יתרה.
23 בז' דרש רבי עקיבא, "[וכל] כל דרש אשר יפלו מכם –
24 מהרשעים במותם, אל תוכן, כל אשר בתוכו טמא", דהיינו שהכל
25 חרס נטמא משרות מות ונעשה ראשון לטומאה, והוא כל שבחתו נטמא
26 מהכל וונעשה שני הפטוק אינו אומר כל אשר בתוכו טמא אלא
27 טמא', ונדרוש טמא שמשמעו לטמא אורות, לפחות על בפר שנטמא
28 מהכל חרס שהוא שני לטומאה, שטמא את דוחליש אפיקלו בחולין.
29 אמר רבי יהושע, מי גילה אחר בעזיךך רבנן זונאי וכו' וכו', שהיית
30 אוטר, עתיד דור אחר לפרט בכר שלishi אף בהרומה, בין שאון לו
31 McKRAה מן התורה שהוא טמא, והלא רבי עקיבא תלמיד מביא לו

המשך ביאור למסכת מנהות ליום חמישי עמ' א

1 מבררת הגמורא: **מן שמעת ליה דאמר מיהו ולא מיהו** – מי מנק
2 התנאים שמעת שנקט בלשון 'מייחדו בידם' ובלשון 'לא מייחדו בידם'
3 כפי שנקטה המשנה, רבי יהודה הוא, שנקט בלשון זה בבריתא
4 להלן, ולפיך יש לומר שהדרן המבואר במסנה שאנשי רירחו קוצרים
5 בראען חכמים וגודשים שלא בראען חכמים, רבי יהודה הוא שאמרו.
6 מקשה הגמורא: **וסבר רבי יהודה, שהקצירה קודם העומר דאנשי**
7 רירחו – שנגנו בה אנשי רירחו, בראען חכמים הוא – היה ברען
8 חכמים, וזה תניא – והרי שנינו בביביתא שהוא סובר שקצירה זו
9 הייתה שלא בראען חכמים, שרך שנוח חכמים בבריתא, **שisha דברים**
10 אשר אנשי רירחו, שלשה מהם היו בראען חכמים, ושלשה מהם היו
11 שלא בראען חכמים. ואלו הן שלושת הדברים שבראען חכמים.
12 האחד, מרביבין היו דקלים, ממשך כל היום של ארבעה עשר בניס,
13 אף שאסרו הור באعشיות מלאכה מהচזות ואילך, לפי שסבירים היו
14 שאין זו מלאכה חשובה. השני, וכוביבין היו את קריית שמע, בראען
15 דהינין, שלא היו מפסיקים אמירות 'שמע ישראל' ליתן וויח בז'
16 התיבות. השלישי, וכוביבין היו את תבאותם **לפני העומר**. ושלושת
17 דברים אלו בראען חכמים שהיו עושים שלא בראען חכמים. האחד,
18 ואלו הם שלושת הדברים שהיו עושים שלא בראען חכמים.

האחד, מתיירין היו ליהנות מן גמויות (ענפים) של עצי הקרן, של חרוב ושל שקמה. השני, ופָרוֹצִין היה פרצונות בגנותהן ובצורה, אף בשבותות ובימים טובים. השלישי, נוֹתְנִין היה פאה לירקון, כלומר, מנחים היו פאה בשודותיהם אף מן הירקות, ולמרות שאין הם חיבים בפהה מן הדין, ועל ידי כך היו מפקיעים את הירק מן המשער. בשלושת הדברים אלו מיתוח בירם חכמים.

mbavar מדברי הבריתא, שלדברי רבי יהודה והוא כן יש להקשאות, כיצד יתכן שבמשנתינו הוא סובר שהיו קוצרים ברכzon חכמים.

שהה הגמורא ומוקsha על המקשן; ולטומיך – ולשיטה, האם מירושים דברי הבריתא, הרי מכל מקום יש להקשאות, וכי ששה דברים הם שעשו אنس ריחו,لالא שבעה הו – שבעה דברים הם המנויים בבריתא. אלא בהכרח ציר לומר, בפי (מחק) מפאן קאייה, כלומר, יש להשמש מדברי רבי יהודה את תיבת קוצרין, ולגיטוס בדבריו גודשין לפני העומר, ומילא מושבת הסתרה בין המשנה לבריתא, לפאי שהקצרה קודם העומר אכן הייתה ברצון חכמים, ורק הגדישה היהתה שלא ברכזון, אלא שלא מיתוח בהם ערך.

שינוי במיניהם: קוֹצֵר לְשַׁחַת וּמַאֲכֵל לְבָהֶמֶת, אמר רבי יהודה, אימתי וכו'.

הגמורא מביאה מחלוקת תנאים במסכת פאה לעניין דין קוֹצֵר לשחת:

הנֵּן הַתָּם – שניבו במסכת פאה (פ"ב מ"א), ואלו הן הדברים שפטפיקין לפאתה, כלומר, שאם אחד מאלו מפסיק בין שני חלקי שדה ורעה, יש לדון אותה כשתי שדות שונות, ולהניח פאה בכל אחת בפני עצמה, ואי אפשר להניח באחת על השניה. הונטל – קרען קשה שאינה רואה לורעה, והשלוליות – מקום שמי גשמי מותקבצים בה, וירק המשמשת את הייחור ורחהבה ארבע אמות, ורק המשמשת את הרבים ורחהבה שש שערכה אמה, ושביל צד בין השדות המשמש את הרבים, וכן שביל המשמש את הייחור, הקבוע בימות תחמה ובימות הנשימים, כלומר, בין שביל הרבים בין שביל הייחור אינים מפסיקים לפאה אלא אם כן הם קבועים במקומם, ומשתמשים בהם אף בחורף בעונת הזרעיה. והפור – שדה שאינה חרושה ורעה, ותניד – שדה חרושה, וכן שדה חרושה בודע אחר מן השדות שמצוידה, כל אלו מפסיקים מוחלקים את השדה לעניין פאה, והקוֹצֵר לשחת – אדם שזכיר באמצע שדהו תבואה קודם בישולה הנראית 'שחת', הרי זה מפסיק בין שני חלקי השדה, ובאשר תשיש התבואה ויקוצר איה כל שדה לו לאיא רשייא להניח פאה בחלק אחד על חבירו, אלו דברי רבי מאיר. לפאי שהוא סובר שהקצרה לשחת אין עליה שם קצרה, ואין לדונה כאלו התחל עתה בקצרה השדה בלבד, וחכמים אומרים, אין קוֹצֵר לשחת מפסיק בין שני חלקי השדה, לפאי שיש עליה שם קצרה, נונצא שהחדריל עתה בקצרה השדה, ובאשר יגמר בישול התבואה ויקוצר איה השדה הוא גמור הקצרר, ולפיקר רשייא הו לא הניח פאה אחת על כל השדה, אלא אם בן קרש לאחר הקצרה לשחת את אותו מקום, שאו מפסיקה האדרמה החורשה בין שני חלקי השדה משום שדה ניר.

הגמורא מבארת את שיטת רבי מאיר: אמר ר' בר חנה אמר (בשם) ר' יוחנן, ר' מאיר הסובר שהקצרה לשחת מפסיקה בין שני חלקי השדה, דהיינו, שאין היא נחשבת בתחלת קצרה השדה, בשיטת ר' מאיר שמעון מאיר – סובר בשיטת רבי שמעון במשנתינו, ר' מאיר יקוצר קודם העומר לשחת ויאכיל, אף משלביהה התבואה שנ אלמן, שלב קצרה אם התחל את הקצרה עד – ולאחריו שכבר הביא שליש, אבל אם התחל את הקצרה עד שלא הביא הרוע ומיילא אין להקשאות שתירה בין המשנה לתופסתה, לפאי שרבי מאיר 107 הסובר ש אין קצרה לשחת מפסיקה בין שני חלקי השדה, לא אמר 108 כן אלא באומן שוצר קודם שהביהה התבואה שליש, ואילו 109 התופסתה עוסקת באומן שכבר הביא התבואה שליש, ובזה מודה 110 רבוי מאיר שאין כאן הפסק בין שני חלקי השדה אלא אם כן חרש. 111 הגמורא מקופה מטה על ביאור זה אימר דשטעט ליה – אימתי שמעת 112 לרבוי יהודה שהוא סובר שהקצרה לשחת אינה קצרה, בקוצר לצורך 113 באומן, אבל בקוצר לאדם מי שטעט ליה – האם שמעת שהוא סובר 114 בפהה, ומאחר והעמיד רבי יוחנן את דברי רבי מאיר בשיטת רבי שמעון,

הרבנים ספיקו טהור. ושאיין בו דעת ליש"א, בגין שרץ מטה שספק אם נגע בטהרות שאינם ביד אדם, בין ברשות היריך בין ברשות הרבנים ספיקו טהור.

שנינו בבריתא, שלש פעמים גטמא' למזה, אחד לבעל ואחד לבועל ואחד לתרומה דברי רבי עקיבא, אמר רבי ישמעאל, כל וחומר, ומה גורשה שמורתה לתרומה אסורה לכלהונה, זו אסורה בתרומה איינו דין שאסורה לכלהונה. משקה הגמרא על רבי ישמעאל, ורבי ישמעאל, הרוי לא רבי עקיבא שלומדים מפסיק רך שאסורה לאכול ורומה מספק, ומחרד ליה איזה בחוגה – והוא השיב לו שאין צרך פסק שאסורה בכלהונה, והרי רבי עקיבא לא דבר על קר. וכו', לרבי עקיבא, שאסורה לפיהנה אס מטה עללה מנא ליה, ואյ אפער לומר שסובר שמורתה לבלהונה, בין שיש קל וחומר, וכן אי אפשר לומר שלומד מהקל וחומר, שהה שיטת רבי ישמעאל.

ובן תמא בהוניה לא צריבא קרא, ואסורה ממילא

בודאי – שאף בספק אם נגע הטהרות בשער, הרי הם טמאים כודאי. מוסיפה הגמרא עוד, ומתקום שbeta – כיון שלמרות שרץ מטה מאספק מסוודה, כמו כן נלמד שرك באופן שיטה טמאה טרחה מטה מאספק בספק, מה פותח שיר בה ספק טמאה רך ברשות היריך שהוא מקום הרואו להסתה, אף שרי אין מטה מאספק אלא ברשות היריך, אבל ברשות הרבנים אין השרצ מטה מאס פודאי. כמו כן נלמה, ומה פותח היא דבר שיש בו דעת ליש"א – שאפשר לשאול אותו אם נתמאה או לא, אף שרי מטה מאספק רך בדף שיש בו דעת ליש"א, בגין אדם המתעסק בטירות שאפשר לשאול אותו אם השרצ נגע הדם, אם אכן נתמאים העתרות מספק, אך אם אין אדם לשאול אין העתרות נתמאים אלא בודאי.

משמעותו, או אדם המתעסק בטירות, ספק אם נתמאות הדירות מושך, הידין הוא, אם הוא ברשות היריך, ספיקו טמא, אבל ברשות מושך, הידין הוא, אם הוא ברשות היריך, ספיקו טהור.

המשך ביאור למסכת מנוחות ליום חמישי ע"מ ב

קהלות לחים – ומואר בשודה את הגבעולים הלחים ואינו קווערט, לפי שעדרין לא גולו כל ערבים החלקו והנאים באיזה אונין יש לדחני, פאה בשודה זו. רבי עקיבא אומר, יש להניא פאה לכל אחד ואחד – לכל שורה ושורה, לפי שכל שורה נידנית בשודה בפני עצמה, וחכמים אומרים, מניה פאה מאתך על הכל – מושרו אותה על כל השודה, לפי שהכל נידון בשודה אחרת. ואמר רב הוזה אמר [ובשם] שמואל, לא חביב רבי עקיבא להניא פאה מכל אחד ואחד, אלא במונמר לקליות – באופן שקורא את התבואה לצורך עשיית קלויות, והיינו, שעדרין לא הביאה כל צרכיה, וקוראה על מנת להניאה באוצר, לא – נתבשלה התבואה כל צרכיה, וקוראה על מנת להניאה באוצר, לא – אין הידין כן, אלא מודה רבי עקיבא לדברי חכמים שמניח פאה מאחר על הכל. מבואר מדברי שמואל, שסובר רבי עקיבא שקצירת התבואה קודמת שביבאה שליש לצורך אדם אין עליה שם קצירה, וכבשיטה זו סובר רב מאייר, ועל כן הוא אומר שהקוצר לשחת מפסיק אפיקו אם קוצר לצורך אדם, שקוצר קודם שביבאה התבואה שליש. הגמרא מקשה על ביאור זה: אין – וכי אפשר לומר כו, והא כי אתה – והרי באשר בא רבי אמר בשם רב יוחנן, מחתיב הוה רבי עקיבא ליתן פאה מכל שורה ושורה אף במונמר לאויצ – אף האדם הקוצר התבואה שליש, בשתpit רבי עקיבא רבו אמרה, הסבר שקצירה סובר רבי עקיבא שקצירה לשחת לצורך אדם אין עליה שם קצירה אף אם נתבשלה כל צרכיה, ואם כן, כיצד אפשר להעמיד את שיטת רב מאייר כרב עקיבא, הרי דעת רבי מאייר היא שם התבואה שליש יש עליה שם קצירה.

שגם קצירה לשחת לצורך אדם אינה קצרה, הרי לא יתכן לפרש כן, דאמ בז, הוו להו תלתא הגאי – יהיו במשנה של שיטתו תנאים, האחת, שיטת תנאים קמא סדרobar שמותר לקוצר לשחת ולהאכיל לבכמה, השנייה, שיטת רב יהודה הסובר שלא הותר לקוצר אלא אם בן התחול קודם שהגיעה התבואה לשיליש גידולה, אמנם אז מותר לקוצר אפיקו לצורך אדם, השליישית, שיטת רב שמעון הסובר שמותר לקוצר לצורך אדם, אפיקו לאחר שהביאה התבואה שליש, ובאמת אמר בר, נמצאו שרבי יהודה בא לחולק על דברי תנאים קמא, ואյ אמר רב קר, לפי שככל הוא בידינו (סנהדרין כה), שכל מקום שהוא רב יהודה במשנתינו בלשון 'אמית' אין בונתו לחולק על תנאים קמא, אלא לפרש את דבריו.

אל באחרח צרך לומר, שרבי יהודה אינו מותר לקוצר לצורך אדם אלא לצורך בהמה בלבד, וממיילאי אי אפשר לומר שרבי מאיר במסכת פאה סובר בשיטת רב יהודה במשנתינו, כיון שדעת רבי מאיר היא שקצירה לשחת אינה נקראת קצרה אף בשקוצר לצורך אדם. ומஹות קושיא זו מעמידה הגמara את שיטת רב באופן אחר: אלא כי אתה – וכאשר בא רב דימי אמר, רב פאר הסובר שקצירה לאדם אין עליה שם קצירה, כל זמן שלא הביאה התבואה שליש, בשתpit רבי עקיבא רבו אמרה, הסבר שקצירה לשחת קודם שביבאה התבואה שליש, אף בשקוצר כן לצורך אדם, נמי לא הייא קצירה – אין עליה שם קצירה. דתנן – שבר שנינו במסכת פאה (פ"ג מ"ב), המונמר שדה – אדם הקוצר שדה לסתורוגין, קוצר שורה ומניה שורה, ונעשה על ידי כן השדה כמנומר, ושייר בו

אגרות קודש

[י' אדר תש"ייח]

... ומובן גם פשוט, שכיוון שזכה שהשחחה העליונה העמידתו על חלק היפא, עבודה בחינוך ה�建 על טהרת הקדש, המקור לב התלמידים לאבינו שבחמים, בודאי שהוא מברך ומזכה ומעלה מדורגן לדרגא התלמיד והמתהנן ומוסיף בהצלחותו של המהנט והמלמד בעצמו, כמו כל ענייני האדם, שעל כל אדם נאמר בכל דרךך דעהו, הרי גם זה צ"ל בשמחה וטוב לבב, שהרוי ציווי הש"י הוא קיום התורה והמצוות וגם בכל דרךך דעהו, וכק"ל.